

[Forsvarsministeren.]

påstand — som, netop fordi det er en påstand, kan være lidt vanskelig at argumentere imod. Jeg kunne unde det ærede medlem bare et par års tid at sidde på min plads, og jeg kunne unde mig selv derefter at fremsætte den karakteristisk af ham, som jeg måske kunne finde anledning til.

Jeg vil gerne svare på nogle af de spørgsmål, der er stillet. Med hensyn til hæren har jeg redegjort for, at der her er sket en relativt beskedent tilgang af nyt materiel. Det er jo dér, vi har det egentlige problem, og denne tilgang omfatter ikke de materielkategorier, som det ærede medlem omtaler.

Det ærede medlem spurgte mig, hvornår der i denne forbindelse er indledt forhandlinger med USA. Ja, det er jo svært at sige ganske konkret, for der har på det ene eller andet område været føling hele tiden, men hvis talen er om de, om jeg så må sige, mere konkrete forhandlinger, der nu, håber jeg, kan føre frem til en aftale, er de af relativt ny dato, idet vi først for nylig har fået en sådan reaktion, at der kunne være basis for forhandlinger. I øvrigt må jeg gøre opmærksom på, at der også i de forløbne 2 år er tilgået materiel til hæren og truffet aftaler om tilgang af materiel til hæren på våbenhjælpen, hvad vi har grund til at være tilfreds med. Det omfatter bl. a., som jeg sagde, Honest John-raketterne, og det omfatter også kampvogne.

Det ærede medlem var af den opfattelse, at man kunne have klaret problemet ved straks efter forsvarsforliget at træffe aftale med De Forenede Stater om levering af materiel, og så kunne man vende tilbage til betalingsspørgsmålet senere. Jeg må indrømme, at hvis man har den forestilling, at man kan bære sig sådan ad, så forstår jeg, at man undrer sig over, at tingene tager tid. Jeg må vist have lov til meget stilfærdigt at kalde det for en lidt naiv forestilling om tingene. For det første skulle vi nu have foretaget den behovsopgørelse herhjemme, som det faktisk tog ret lang tid at få klarlagt; man kan jo ikke begynde at be-

stille materiel, om jeg så må sige, hen i det vilde vejr; man skal da vide noget om, hvad det drejer sig om. For det andet er det altså heller ikke så enkelt i forholdet til USA, at man bare indgiver sine bestillinger, strømmen begynder at gå, og så kan man bagefter snakke om betingelser og betaling. Der hører temmelig indgående og temmelig langvarige forhandlinger til, og det er ikke så mærkeligt. Derfor synes jeg, at det var en underlig betragtning, det ærede medlem fremsatte.

I forbindelse med spørgsmålet om hærens materiel omtalte det ærede medlem også lokalforsvaret, og derom vil jeg gerne sige, at vore lokale forsvarsenheder er opstillet, og vi regner med for norges vedkommende i løbet af dette kalenderår at foretage de mønstringer, vi talte om ved forsvarsforliget, og dermed er også materielproblemet i orden, for med hensyn til lokalforsvarsenheden er det ikke først og fremmest et spørgsmål om det store behov for materiel, heller ikke for nyt.

Der var endnu en af det ærede medlems bemærkninger, der undrede mig, og det var denne tilbagevenden til oberst Ejby Nielsens kritik af luftforsvaret. Jeg besvarede i sin tid det ærede medlems spørgsmål med at sige, at luftforsvaret af Jylland-Fyn ikke er ringere i dag, end det var den 9. april, det samlede luftforsvar — ikke blot af Danmark som helhed, men også af Jylland-Fyn — og jeg sagde det med forsvarschefens tilslutning. Jeg kan derfor ikke forstå, hvorfor vi stadig væk skal høre den tale om, at det er noget andet, der gælder, og derfor vil jeg gerne endnu en gang sige, at oberst Ejby Nielsens kritik holdt ikke.

Det er rigtigt, at vi har en vis mangel på visse luftværnsartillerityper, men luftforsvaret er ikke luftværnsartilleri alene. Der har ikke for mig foreligget nogen situation, hvor jeg fra hæren har fået indstilling om køb af luftværnsartilleri, som jeg har sagt nej til; det har ikke foreligget, idet man i hæren har været af den opfattelse, at vel er det lette luftværnsartilleri, vi har, forældet,